

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΔΑΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΤΟΠ-ΧΑΝΑ

Ἀριθμ. 179 τοῦ 1907

Εισηγητῆς Ἀριστ. Ἀλεξάνδρου

Ἀπόφασις ἐν μέρει ὀριστικὴ καὶ ἐν μέρει προδικαστικὴ δὲν ἀνακαλεῖται κατὰ τὸ ὀριστικὸν αὐτῆς μέρος.

Ἐπειδὴ ἡ προηγουμένη ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὑπ' ἀριθ. 301 τοῦ 1906 ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ σκεπτικοῦ ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ διατακτικὸν αὐτῆς ἀπορρίπτουσα τοὺς λόγους τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου τῆς ἀπορριψάσης τὴν βάση τῆς ἀγωγῆς τὴν στηρίζομένην ἐπὶ τῆς ἀπὸ 26 Ἀπριλίου 1891 ἐπιστολῆς ἢ ἐγγράφου τοῦ ἐναγομένου Π. Κελαϊδῆ ἐστὶν ὀριστικὴ, διότι ὡς πρὸς τὴν βάση ταύτην τῆς ἀγωγῆς ἀποπερατοῖ τὴν δίκην, ἐπομένως τὰ νομικὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἐναγοντος α' ὅτι μὴ νομίμως ἢ ἀπόφασις αὐτὴ ἐδέχθη τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐνστάσεως τοῦ δεδικοσμένου ἐκ τῆς 850 τοῦ 1898 ἀποράσεως τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν κατ' ἐφεσιν β' ὅτι καὶ ἂν θεωρηθῆ ἢ διὰ τῆς μνησθείσης ἐπιστολῆς ὑπόσχεσις ἄκυρος καθ' ὃν χρόνον συνωμολογήθη, ἐγκριθεῖσα κατὰ τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον, ὅποτε ἡδύνατο νὰ δοθῆ ταύτῃ ὑπόσχεσις ἀθένητος τοῦ κωλύματος, ἰσχύει καὶ ἐστὶ νόμιμος, καὶ γ' ὅτι ἀφού

ὁ νόμος ἐν Κρήτῃ δὲν ἀπαγορεύει τὴν λῆψιν τοσούτου ποσοῦ διὰ δικηγορικὰ δικαιώματα οἷον τὸ τῆς ἐπιστολῆς, δι' ἣν ὑπόθεσιν ἀνεφέρτετο, ἐφ' ἡμεροστέος ἦν ὁ νόμος οὗτος ὑπὸ τοῦ δικάσαντος Πρωτοδικείου Χανίων τῆς Κρήτης, καὶ οὐχὶ ὁ Ἑλληνικὸς, ἀπαράδεκτα εἰσι, διότι τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα τείνουσιν εἰς ἀνάκλησιν τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως του, ἣν δὲν δύναται τὸ Δικαστήριον τοῦτο νὰ ἀνακαλέσῃ καθ' ὃ ὀριστικὴν, κατὰ τὸ ἄρθρον 176 τῆς Πολ. Δικονομίας. Εἰ καὶ ἡδύνατο τις εἰπεῖν ὅτι, ὅταν ἡ ἀγωγή, ὡς ἐνταῦθα, στηρίζεται ἐπὶ διαφόρων βάσεων, ἢ ἀπορριψις τῆς ἀγωγῆς ὡς πρὸς τινὰς τῶν βάσεων αὐτῆς δὲν ἀποπερατοῖ τὴν δίκην, καὶ ἐπομένως ἢ τοιαύτη ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου δὲν εἶνε ὀριστικὴ, ὥστε ἡδύνατο ἐνταῦθα νὰ ἐξετάσῃ καὶ αὐθις τὸ Δικαστήριον τὸ ὀρθὸν ἢ μὴ τῶν ἀνωτέρω ἐπιχειρημάτων καὶ ἀνακαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν του τὴν μνησθείσαν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀπορριφθεῖσαν βάση τῆς ἀγωγῆς, ἐὰν εὑρίσκειν αὐτὴν ἐσφαλμένην.

Ἀριθμ. 190 τοῦ 1907

Εισηγητῆς Κ. Παπαδάκης Ἐφέτης

Ἐνστάσις δόλου δὲν ἀκούεται, ἐφ' ὅσον δὲν περιέχει τὰ πρὸς ὑπαρξιν αὐτοῦ ἀπαιτούμενα στοιχεία.—Ἡ ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς ἀδεια πρὸς

συνομολόγησιν ὑποχρέωσης ὑπὸ τοῦ ἀνηλίκου δέον νὰ ᾖται ρητῇ δὲν τεκμείρεται δέ.

Ἐπειδὴ ὡς διετυπώθη διὰ τῶν κατὰ τὴν μετ' ἀπόδειξιν συζήτησιν κατατεθέντων ἐγγράφων ὑπὸ χρονολογίαν 12 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. προτάσεων τῶν ἐντιγόντων καὶ νῦν ἐκκαλοῦνται ὁ περὶ δόλου ἰσχυρισμός των ὀρθῶς ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου α'.) διότι δὲν περιεῖχε τὰ πρὸς ὑπαρξίν τοῦ δόλου ἀπαιτούμενα στοιχεία, ἤτοι τὴν ὑπὸ τοῦ ἐτέρου τῶν συμβαλλομένων ἐπίτηδες καὶ ἐκ τροθέσεως παραγωγὴν πλάνης παρὰ τῶ ἐτέρῳ περὶ τὰ συστατικά στοιχεία τῆ συναπτομένης νομικῆς πράξεως; ἢ καὶ περὶ τὰ προκαλοῦντα τὴν σύντηξιν αὐτῆ αἰτία (β'.) διότι δὲν ἀπετέλει στοιχεῖον τῆς ἀγωγῆς καὶ γ'.) διότι δὲν ὑπεβλήθη καὶ κατ' ἀνένστασιν κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκρατηρίου συζήτησιν, καθ' ἣν ὑπεβλήθη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἢ ἐνστάσει τῆς ἀνελικτότητος, ἣν ἀπλῶς ἠρνήθησαν, ἐπομένως τὸ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ὑποβαλλόμενον παράπονον, ὅτι κακῶς δὲν ἐγένετο δεκτὸς ὁ περὶ δόλου ἰσχυρισμός των ἐλέγχεται καὶ κρίνεται ἀδυσίμωτον.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὴν σύντηξιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2720 τοῦ 1892 ἐνοικιαστηρίου ἐγγράφου παρέστη ὡς συμβαλλόμενος (ἐνοικιαστή;) ὁ πατὴρ τοῦ ἐναγομένου ἐκ τούτου καὶ μόνον δὲν οὐνάται νὰ συναχθῇ ὅτι ἐχορηγήθη πρὸς τὸν ἐναγόμενον ὑπὸ τοῦ πατρὸς του ἢ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 50 τῆς εἰδικῆς Δικονομίας; ἀπαιτουμένη εἰδικὴ καὶ ρητῇ συναίνεσις τοῦ πατρὸς πρὸς συνομολόγησιν ὑποχρέωσης ἐκ μέρους τοῦ ἀνηλίκου, ἐπομένως ὀρθῶς ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου ὁ περὶ τοῦ ἐναντιοῦ ἰσχυρισμός των ἐκκαλοῦντων,

Ἄριθμ. 191 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Ν. Γιαμαλάκης

Ἡ ἀγορὰ κτήματος ἀπέναντι ἀφειλῆς δὲν ἰσοδυναμεῖ πρὸς ὀλοσχερῆ ἐξόφλησιν αὐτῆς, ἀλλὰ πρὸς μέρος ἴσον τῷ τιμῆματι. Ἐκνικηθέντος δὲ τοῦ πωληθέντος, δὲν ἀναβιοῖ ἡ ἀπαιτήσις ἀλλὰ γεννᾶται δικαίωμα ἀποζημιώσεως, δι' ἐκνίκησιν κατὰ τοῦ πωλητοῦ.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ὀλοσχεροῦς ἐξοφλήσεως τῆς προκειμένης ἀπαιτήσεως ἐνστάσει τοῦ ἐναγομένου καὶ ἐφεσιβλήτου Χουσεῖν Χ' Μουσταφάκη εἶναι ἀβάσιμος ὡς ὀρθῶς ἰσχυρίζεται ὁ ἐνάγων, διότι ὡς δεικνύεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 190 τῆς 30 Ἰανουαρίου 1906 συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Ι. Νικολοῦδη ὁ ἐνάγων καὶ ἐκκαλῶν ἠγόρασε τὰ ἐν αὐτῷ περιγραφόμενα κτήματα τοῦ ἐναγομένου καὶ ἐφεσιβλήτου ἀντὶ δραχμ. χιλίων πρὸς ἀπόσβεσιν μέρους τῆς ἀπαιτήσεως τὴν ὁποῖαν ὁ ἐνάγων εἶχε κατ' αὐτοῦ δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 7221 συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Ν. Φουνδουλάκη, ἥτις ἀνήρχεται κατὰ τὴν ἐν τῷ συμβολαίῳ τούτῳ ὁμολογίαν τῶν συμβαλλομένων μέχρι τῆς 10 Αὐγούστου 1904 εἰς δ. α. χ. 2,200 δραχμ. εἰς ἐξόφλησιν αὐτοῦ ὀλοσχερῆ. Καὶ λέγει μὲν ὁ ἐνάγων ἐν ταῖς προτάσεσιν αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1907 εἰς ἀντίκρουσιν τῆς περὶ ὀλοσχεροῦς ἐξοφλήσεως ἐνστάσεως τοῦ ἐναγομένου, ὅτι τὰ κτήματα ταῦτα τὰ ἐν τῷ μνησθέντι συμβολαίῳ ἀναφερόμενα ἠγόρασεν ἀπέναντι τῶν ὄσων ἀφείλει αὐτῷ ὁ ἐναγόμενος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7221 συμβολαίου, ἀλλ' ἡ φράσις αὕτη ἀπέναντι τῶν ὄσων οὔτε αὐτῇ καθ' ἑαυτὴν σημαίνει ὀλοσχερῆ ἐξόφλησιν, πολὺ δὲ ὀλιγότερον ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ περιεχομένου τοῦ ὑπ' ἀριθ. 190 συμβολαίου δὲν ὑπάρχει ἐπομένως ὁμολογία ὀλοσχεροῦς ἐξοφλήσεως τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως, ὡς ἀναληθῶς ἰσχυρίζεται ὁ ἐφε-

σίβλητος, καὶ ἀπορριπτέα ἢ σχετικὴ ἐνστάσις αὐτοῦ· ἢ δὲ ἐκκαλουμένη ἀπόφαισις δεχθεῖσα τὸ ἐναντίον εἶναι ἀκυρωτέα κατὰ τὴν νόμιμον ἐνστασιν τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐκκαλοῦντις

Ἐπειδὴ καὶ ὑποτιθεμένου ὡς ἀληθοῦς, ὅτι τὰ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ πωλητηρίῳ φερόμενα κτήματα τοῦ ἐναγομένου τὰ πωληθέντα εἰς τὸν ἐνάγοντα ἐπωλήθησαν ἐν δημοσίῳ πλειστηριασμῷ παρὰ τρίτου, ὅστις ἦτο προγενέστερος τῆς ἀγορᾶς ἐπέθηκε, δαμνωστικῆς, καὶ κατεκυρώθησαν εἰς τρίτον καὶ ἐπομένῳ· ὁ ἐνάγων οὐδὲν ἔλαβεν πέναντι τῶν ὄσων ἔχει λαμβάνειν κατὰ τὴν φράσιν αὐτοῦ, τοῦτο δὶδεὶ δικαίωμα εἰς ἀποζημιώσιν τοῦ πωλητοῦ, ἐὰν συντρέχωσιν ὅλοι οἱ ἀπαιτούμενοι ὅροι τῆς ἀποζημιώσεως δι' ἐκνίκησιν τῶν πωληθέντων, οὐδέποτε ὁμῶς δύναται νὰ ἔχῃ ἀποτελεσματικὴν ἀναζήτησιν αὐτοδικαίως ἢ ἀπαίτησιν· αὐτοῦ ἢ δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7221 συμβολαίου, ἐφ' οὗ στηρίζεται ἢ ἐπίδικος ἀγωγή ὀφειλομένη. Δὲν βεβαίως ἄλλως τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος εἰς δικαίωμα ἀποζημιώσεως διὰ τοιαύτην ἐκνίκησιν, ἀλλ' εἰς τὴν ἐκ τοῦ συμβολαίου τούτου ὑπ' ἀριθ. 7221 ἀπαίτησίν του, ἣτις ἔχει ἀποσβεσθῆ μερικῶς ὡς δι' ἐπίσημου συμβολαίου ἀποδεικνύεται, ἀλλ' οὐδὲ κατ' ἐνστάσιν δύναται νὰ ἐξετασθῇ ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος τῆς ἐκνίκησεως, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν περιέχει, ὅπως διατυπύεται, τὰ στοιχεῖα τὰ ἀπαιτούμενα ἀπὸ τὸν Νόμον ὡς πρᾶξις ἐπιθετικῆς, ἐλέγχεται καὶ ἀβάσιμος ἐπὶ τοῦ παρόντος, διότι ἐπικαλεῖται μὲν οὗτος καὶ κατακυρωτικὴν ἔκθεσιν συμβολαιογράφου δι' ἧς ἐξεποιήθησαν εἰς τρίτου· τὰ κτήματα ταῦτα, ἀλλ' ὁ ἐναγόμενος ἐπικαλεῖται καὶ προσάγει ἀντίγραφον ἀνακοπῆς τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ τούτου ὑπόχρονολογίαν 21 Ἰουνίου 1906, ἣτις δὲν ἰσχυρίσθη ὁ ἐνάγων ὅτι ἐξεδικάσθη καὶ πεβλήθη, ἄρα εἶναι εἰσέτι ἐκκρεμῆς καὶ ἀγνωστῆς ἢ τύχῃ τὴν ὅποιαν θὰ λάβῃ.

Δὲν ὑπάρχει ἐπομένῳς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐκνίκησις, ἀφοῦ δὲν ἀποτελεῖ τοιαύτην ἢ παρὰ τρίτου πώλησις ἐν πλειστηριασμῷ τῶν εἰς αὐτὸν πωληθέντων, τὸ κύρος τοῦ ὁποιοῦ εἶναι ἐπίδικον· ἀβάσιμος ἐπομένῳς ἐλέγχεται καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορριπτέα ἢ ἀγωγή τοῦ ἐνάγοντος ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῶν 1000 δραχμῶν, ἥτοι διὰ τὸ ποσὸν ἀντὶ τοῦ ὁμοίου ἠγόρασε τὰ ἐν τῷ συμβολαίῳ ὑπ' ἀριθ. 190 κτήματα καὶ καθ' ὃ ἐξώφλησε τὴν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7221 συμβολαίου ὀφειλομένην ποσότητα.

Ἄριθ. 193 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Μάρκος Δημητρακάκης

Ἡ μεταξὺ συζύγων δωρεὰ ὑπόκειται εἰς τὴν τριακονταετῆ παραγραφὴν τοῦ Βυζαντινοῦ Νόμου.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀνακλήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 87 τοῦ 1907 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου αἰτησις τῆς ἐφεσειούσης κρίνεται ἀπορριπτέα, καθόσον νὰ μὲν ἢ ἀπόφαισις αὕτη παραδέχεται ὡς παρ' ἡμῖν ἰσχὺν τὸ Μουκιανεῖον τεκμήριον καθ' ὃ τεκμηριεῖται ὅτι πᾶν ὅτι ἀποκτᾶ διακρούστος τοῦ γάμου ἢ γυνὴ ἐκ τοῦ συζύγου προέρχεται μέχρις ἀναποδείξεως, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπάρχουσης δηλώσεως ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 7799 πωλητηρίῳ τοῦ συμβολαιογράφου Χανίων Στυλιανοῦ Σταυροῦδη ὅτι τὰ κτήματα ἐπληρώθησαν ὑπὸ τῆς ἐφεσειούσης ἐκ προγενεστέρως πωλήσεως ἀκινήτων κτημάτων ὡς δῆθεν ἀνηκόντων αὐτῇ καὶ τούτῃ προσβλήθεισις ὡς εἰκονικῆς, ὀρθῶς τὸ πρωτόβαθμον Δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 812 τοῦ 1904 ἀποφάσεως τοῦ ἐτάξε τὰ θέματα τῆς ἀποδείξεως καὶ δὲν ἦτο ἀναγκαῖον ἵνα τὸ Δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως τοῦ μεταρρυθμιζόντος τοῦ βίου τῶν ἀποδείξεων ἐπιβάλλει αὐτὰ ἄλλως. Ἐκτὸς τούτου μετὰ τὴν

ὑπὸ τοῦ ἐφesiβλήτου δόσιν τοῦ ὄρκου τοῦ ἐπιβληθέντος αὐτῷ διὰ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου παρήχθη πλήρης δικαστικὴ ἀλήθεια ἐπὶ τοῦ ἀποδεικτέου θέματος, καὶ συνεπῶς ἡ ἀνάκλησις τῆς ἀποφάσεως πρὸς τὸν σκοπὸν ἵνα ἄλλως κριθῇ τὸ θέμα θεωρεῖται ἀπορριπτέα ὡς νόμῳ ἀβάσιμος.

Ἐπειδὴ καὶ ἡ ἑτέρα αἰτησις περὶ ἀνακλήσεως τῆς ἀποφάσεως λόγῳ τοῦ ὅτι κακῶς κρίνεται ὡς ἐφαρμοστέα ἡ τριακονταετῆς παραγραφὴ εἶνε ἀπορριπτέα ὡς νόμῳ ἀβάσιμος, τοῦ Δικαστηρίου ἐμμένοντος εἰς τὴν ἐν τῇ ἀποφάσει σκέψιν αὐτοῦ ὅτι προκειμένου περὶ δωρεᾶς μεταξὺ συζύγων αὕτη ὑπόκειται εἰς τὴν ἐν τῷ Βυζαντινῷ Νόμῳ παραγραφῆν.

Ἄριθ. 197 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Δ. Δημητριάδης, Πρόεδρος

Ἄγωγή περὶ ὑποχρέωσης τοῦ πατρὸς εἰς προίκισιν τῆς θυγατρὸς ἀνήκει εἰς τὴν θυγατέρα καὶ καλῶς ὑπὸ ταύτης ἐγείρεται.

Ἐπειδὴ ἡ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἔνστασις περὶ ἀπαρδέκτου τῆς ἀγωγῆς τῆς ἀντιδίκου του ὡς μὴ ἐγερωθείσης παρ' ἀμφοτέρων τῶν συζύγων στερεῖται νομικῆς ὑποστάσεως, διότι προκειμένου περὶ ὑποχρέωσης τοῦ ἐναγομένου πατρὸς εἰς προίκισιν τῆς ἑαυτοῦ θυγατρὸς καὶ οὐχὶ περὶ ἀπαιτήσεως συσταθείσης προίκος τὸ δικαίωμα πρὸς ἐνάσκησιν τῆς τοιαύτης ἀγωγῆς ἀνήκει κατὰ νόμον μόνον εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ ἐναγομένου (Καλλιγᾶ τόμ. 4 § 90) ἄλλως τε ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγή ἠγέρθη παρ' ἀμφοτέρων τῶν συζύγων.

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι κακῶς τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεω του ἀπεφῆνατο ὅτι κατὰ τοὺς Ρωμῆικούς καὶ Βυζαντινοὺς Νόμους ὁ πατὴρ ὑποχρεοῦται εἰς προίκισιν τῆς ἑαυτοῦ θυγατρὸς ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος διὰ τοὺς ἐν τῇ πρώ-

τῇ τοῦ ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων ἐκτιθεμένους ὀρθοὺς καὶ νομίμους λόγους εἰς καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται καὶ πρὸς τούτοις διότι ὁ πατὴρ ὑποχρεοῦται ἐκ τοῦ νόμου εἰς προίκισιν τῆς ἑαυτοῦ θυγατρὸς ὑπεξουσίας ἢ μὴ, ἤτις, προίκις, θεωρεῖται ὡς πατρικὸν καθήκον καὶ καλεῖται ἀναγκαῖα (necessaréa) Σελ. 19 Βαπ. Β. Κ. Η'. δ'. Π—Lex 7 C (5. Π.) Β. ΚΘ'. α'. 87 Κεφ. 97 κεφ. ε'.) ἴδε καὶ Καλλιγᾶν Τόμ. 4 § 75, Κρατσᾶ Οἰκογεν. § 108 Σελ. 208-Derenburg Οἰκογενειακὸν σελι; 73 καὶ § 15), οὐδ' ἀπαλλάσσεται τῆς τοιαύτης, εἰς προίκισιν ὑποχρέωσης, ὁ πατὴρ, χορηγῶν τὴν διατροφήν, (Καλλ. Οἰκογεν. § 75), ἢ διότι ἡ κόρη ἔχει ἰδίαν περιουσίαν.

Ἄριθ. 119 τοῦ 1907.

Εἰσηγητὴς Δ. Δημητριάδης Πρόεδρος

Ἡ πρὸς ἀναψηλάφισιν τρίμηνος προθεσμία δὲν τρέχει κατὰ τοῦ κοινοποιήσαντος τὴν ἀπόφασιν. — Σιωπηρὰ ἀποδοχὴ ἀποφάσεως εἶναι ζήτημα πραγματικὸν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ δικαστοῦ ἀφιέμενον.

Ἐπειδὴ ἡ ἔνστασις τοῦ καθ' οὗ ἡ αἰτησις, περὶ ἐκπροθέσμου αὐτῆς, ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορριπτέα ἐστὶ, διότι ὁ καθ' οὗ ἡ αἰτησις ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 68 τοῦ 1905, ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἣς ζητεῖται ἡ ἀναψηλάφισις, ἐπεδόθη αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου του, κατὰ δὲ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 189 § 2 τῆς ἰσχυροῦς Πολ. Δικονομίας, αἱ πρὸς τοῦ Νόμου, ἢ πρὸς τοῦ Δικαστηρίου κλπ. προθεσμίαι, αἱ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως ἀρχόμεναι, τρέχουσι μόνον ὑπὲρ τοῦ κοινοποιήσαντος τὴν ἀπόφασιν, ἢ ἄλλο δικόγραφον, καὶ ποτὲ κατ' αὐτοῦ, πλὴν ἐὰν ὠρίσθη εἰδικῶς τὸ ἐναντίον, τοιαύτη δὲ εἰδικὴ ἐξαιρέσις δὲν καθιεροῦται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 608

Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ὁ καθ' οὗ ἡ αἴτησις ἐπικαλεῖται, καθ' ὃ ἡ τρίμηνος, ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως, προθεσμία τῆς ἀναψηλάφισεως λογίζεται κατὰ τὰ διὰ τῶν ἄρθρων 188 καὶ ἐπομ. Πολ. Δικονομίας διατεταγμένα, ὡς καθιεροῦνται εἰδικῶς διὰ τὴν ἐνάσκησιν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 582 Πολ. Δικονομίας, ὀρίζοντος ὅτι ἡ πρὸς ἐφeseis προθεσμία τρέχει καὶ κατὰ τοῦ κοινοποιοῦντος.

Ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐτέρα ἐνστάσις τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις, περὶ ἀπαρადέκτου αὐτῆς λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ αἰτῶν ἀπεδέχθη τὴν καθ' ἧς ἡ ἀναψηλάφισις, ὑπ' ἀριθ. 68 ἀπόφασιν, κοινοποιήσας αὐτὴν τῷ καθ' οὗ ἡ αἴτησις ἄνευ οὐδεμίας ἐπιφυλάξεως καὶ εἶτα ἐγείρας κατ' αὐτοῦ τὴν ἀπὸ 16 Μαΐου 1905 ἀγωγὴν, στηριζομένην ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου τούτου, ἐν ἣ ἀγωγῇ παραδεχόμενος τὰς διατάξεις τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἠτέλλο τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐναγομένου «εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀπαιτήσεώς του» στερεῖται βρασιμότητος, διότι δύναται μὲν κατὰ νόμον (ἄρθρ. 448 Πολ. Δικονομίας) νὰ συναχθῆ ἀποδοχὴ ἀποφάσεως ἢ ἄλλων διαδικαστικῶν πράξεων καὶ σιωπηρῶς, ἀλλὰ μόνον διὰ τοιοῦτων ἀναμφισβητήτων πράξεων ἐμφανουσῶν ἀναγκαιῶς τὸν περὶ ἀποδοχῆς, σκοπὸν, ὅπερ ἐστὶ ζήτημα καθαρῶς πραγματικόν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐτίας ἀφιέμενον (ἴδε Οἶκον, Ἐγχειρ. Πολ. Δικον. § 176 Σημ. 6) κατὰ δὲ τὴν ἐπικρατεστέραν δόξαν ἢ ἄνευ ἐπιταγῆς, κοινοποιήσας ἀποφάσεως, δὲν ἐμφαίνει ἀποδοχὴν, ἐν προκειμένῳ δὲ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, οὔτε ἐκ τῆς ἐκ μέρους τοῦ ἤδη αἰτουῦντος, κοινοποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 68 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου, μὴ περιεχούσης διατακτικὸν ὡς πρὸς τὴν Μαρίαν Γ. Καφράτου, οὐδεμίαν συναίεται ἀποδοχὴ αὐτῆς, οὔτε, ἐκ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀπὸ 16 Μαΐου 1905 ἀγωγῆς αὐτοῦ κατὰ τῆς Μαρίας Καφράτου, δι-

ῆς ἐρειδομένης ἐπὶ τῆς προμνησθείσης ὑπ' ἀριθ. 68 ἀποφάσεως ἠτήσατο ὁ ἤδη αἰτῶν νὰ ὑποχρεωθῆ αὐτὴ νὰ πληρῶσῃ αὐτῷ δρ. 457 καὶ 26)40, δύναται νὰ συναχθῆ τοιαύτη ἀποδοχὴ, ἀφοῦ, καθ' ἃ ἄνω ἐρρήθη, παρελείφθη ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς ὑπ' ἀριθ. 68 ἀποφάσεως ἡ ἐπιδίκασις τῆς σχετικῆς αἰτήσεως τοῦ ἤδη αἰτουῦντος, τῆς ἀφορώσης τὴν Μαρίαν Καφράτου.

Ἀριθ. 202 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Ἄριστ. Αλεξάνδρου

Ἐναγομένων πλειόνων ὡς ἐκπροσωποῦντων νομικὸν πρόσωπον δὲν ἐπιμερίζεται μεταξὺ αὐτῶν ἡ ἀπαιτήσις πρὸς κανονισμὸν τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ δικάσαντος Δικαστηρίου.—Ἄκυρος ἡ δωρεὰ περιουσία τοῦ Ἐβκαφίου ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ αὐτοῦ. — Ἐνστάσις ἐξοφλήσεω ὑπὸ τοῦ ἐγγυητοῦ, προβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου δὲν ἀποδεικνύεται διὰ μαρτύρων.

Ἐπειδὴ ἐνάγον ἐνταῦθα ἐστὶ τὸ θρησκευτικὸν ἴδρυμα τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ οὐχὶ οἱ ἐκπροσωποῦντες τοῦτο, ἐπομένως αἱ ἐνστάσεις τοῦ ἐκκαλοῦντος, 1) ὅτι δὲν νομιμοποιοῦνται οἱ ἐνάγοντες, ὧν δὲν ἀμφισβητεῖται ἡ ἰδιότης, ὑφ' ἣι κτρίστανται, μὴ ἀναφερομένου τοῦ ποσοῦ, ὅπερ ἐκ τοῦ ἐπίδικου ἀνήκει ἐκάτερω αὐτῶν καὶ 2) ὅτι ἐπιμεριζομένου τοῦ αὐτοῦ ποσοῦ ἀναρμοδίως εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις ἐν τῷ Πρωτοδικεῖῳ ὑπαγομένη ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου στερεοῦνται νομίμου ὑποστάσεως καὶ ἀπορριπτεῖται.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ἐκληφθῆ ὡς ἀληθές, ὅτι ὁ Διευθυντῆς τοῦ Ἐβκαφίου Ρεθύμνης κατὰ τὴν 28 Αὐγούστου 1895 ὑπεσχέθη τῷ ἐκκαλοῦντι ἐναγομένῳ νὰ θεωρήσῃ ἐξοφλημένην τὴν ἐπίδικον ἀπαιτήσιν καὶ ἀπαλλάξῃ αὐτὸν πάσης ἐκ τοῦ μισθωτηρίου συμβολαίου ὑποχρέωστος, τοῦτο οὐδεμίαν ἔχει νομικὴν σημασίαν διὰ τὴν δικάζομένην ὑπόθεσιν, διότι κατὰ τὸν Νόμον 434 περὶ τῆς Μουσουλμανικῆς Κοινότητος δικαίωμα τοιοῦτον διαθέσεως καὶ μαλιστα

δωρεᾶς τῆς περιουσίας τοῦ Θρησκευτικοῦ ἰδρύματος δὲν ἔχει ὁ εἰρημένος Διευθυντής.

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλῶν ἐναγόμενος προβάλλει ἐξόφλησιν τῆς ἐπιδικου ὀπαιτήσεως γενομένην ὑπὸ τοῦ ἐγγυητοῦ Ἐμίν Μαχμουτάκη, τὴν δὲ ἀρνούμενην ὑπὸ τῶν ἐναγόντων ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ ὁ ἐκκαλῶν πλὴν μαρτύρων, ὡς ἰδίαν αὐτοῦ ἕνστασιν, διότι ἂν ἐπλήρωσεν ἐνταῦθα ὁ ἐγγυητής τούτο ἐπράξεν ὡς ἐντολοδόχος νόμιμος τοῦ ἐκκαλοῦντος πρωταφειλέτου, ὅστις τούτῳ τῶ λόγῳ ἐν τῇ πράξει ταύτῃ τῆς πληρωμῆς τοῦ ἐγγυητοῦ του (πληρωμοσύου του) πρὸς τὸ ἐνάγον δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ τρίτος.

Ἄριθ. 203 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Ἄριστ. Αλεξάνδρου

Ὁ Μουσουλμάνος πατὴρ ὑποχρεοῦται εἰς διατροφήν τῶν ἀνηλίκων τέκνων καὶ ὅταν ταῦτα μείνωσι παρὰ τῆ μητρὶ διαταγῇ τοῦ Ἱεροδίκου.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀριθμ. 18 τοῦ 1306 διαταγὴ τοῦ Σεΐχουλ Ἰσλαμάτου, δὲν ἀποκλείει τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ πατρὸς ἐναγομένου πρὸς διατροφήν τῶν τέκνων του, τῶν εἰρημένων, ἅτινα εἰσὶ νήπια, διότι δὲν εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν πρὸς λύσιν τὴν περίπτωσιν ἂν ὀφείλεται τοιαύτη διατροφή ὅπου τῇ διαταγῇ τοῦ Ἱεροδίκου μείνωσι τὰ νήπια τέκνα παρὰ τῇ ἀνυποτάκτῳ μητρὶ, ἀλλὰ ὅπου τῳ ἄνευ τοιαύτης ἀποφάσεως μείνωσι τὰ τέκνα παρὰ τοιαύτη μητρί.

Ἐπειδὴ ὡς δὲν ἀμφισβητεῖται μεταξὺ τῶν διαδίκων καὶ προκύπτει ἐκ τῆς μνησθείσης διαταγῆς, κατὰ τὸν ἱερὸν νόμον τῶν Μουσουλμάνων, ὁ πατὴρ ὡς κεφαλὴ τῆς οἰκογενείας ὀφείλει διατροφήν διὰ τὰ ἀνήλικα αὐτοῦ τέκνα, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ ἀρχὴν γενικὴν τοῦ δικαίου

Ἄριθμ. 204 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Ἄριστ. Ἀλεξάνδρου

Δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὸ δικόγραφον ἢ ἐν ἐπι κεφαλίδι λελενοασμένη μνεία τοῦ δικάσοντος Δικαστηρίου, ὅταν ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ κοινοποιηθέντος ἀντιγράφου ἐξάγεται σαφῶς ποῖον εἶναι τοῦτο.

Ἐπειδὴ καθ' ἂ ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἐφέσεως, τοῦ κοινοποιηθέντος τῆ ἐφεσιβλήτῳ καὶ προσαγομένου ὑπ' αὐτῆς, ἐν τῇ κάτωθι αὐτοῦ παραγγελίᾳ πρὸς ἐπίδοσιν, ἡ ἐφεσιβλητος καλεῖται πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου τούτου, ἡ ἕνστασις τῆς ἐφεσιβλήτου περὶ ἀκυρότητος τοῦ δικογράφου τῆς ἐφέσεως ὡς ἀπευθυνομένου ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Κρήτης μὴ ὑποστατὴ ἐστὶ, διότι ἡ παραδρομὴ αὕτη ἢ ἐν τῇ ἐπι κεφαλίδι αὐτοῦ ἐστὶν ἄνευ σημασίας, ἀφοῦ ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ καὶ δὴ ἐν τῇ κλήσει πρὸς συζήτησιν ὀρίζεται τὸ Ἐφετεῖον Χανίων, καὶ ἐπομένως πλῆρες ἐστὶ καὶ ἔγκυρον τὸ δικόγραφον τούτο.

Ἐπειδὴ ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ἀγωγῆς τῷ κοινοποιηθέντι τῷ ἐκκαλοῦντι καὶ δὴ ἐν τῇ πρὸς ἐπίδοσιν παραγγελίᾳ, ὁ ἐκκαλῶν ἐναγόμενος καλεῖται νὰ ἐμφανισθῇ πρὸς συζήτησιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων, καθ' ἣν ἡμέραν καὶ ὥραν ἐγένετο ἡ συζήτησις καὶ ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ὀρθῶς ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν ἐνταῦθα ἐπελάβετο τῆς ἐκδικάσεως τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου ἐκκαλοῦντος, διότι ἐκ μὲν τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς ἐμφαίνεται, ὅτι κατὰ Νόμον ἐστὶν αὐτὸς ὁ ἀρμόδιος νὰ δικάσῃ, ὁ δὲ ἐναγόμενος, ὡς εἰρήσται, ἐκλητεύθη, ὅπως προσέλθῃ εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Πρωτοδικείου πρὸς συζήτησιν. Οὐδεμίαν δὲ ἐπήρεια ἐχει ἐπὶ τῆς νομιμότητος τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τὸ ὅτι ἐκ παραδρομῆς ἐτέθη ἐν

ἐπικερλίδι τῆς ἀγωγῆς ἀνώπιον τοῦ Προέδρου τῶν Ἐφετῶν διότι ἐκ τοῦ ὅλου δικογράφου τῆς ἀγωγῆς ἐξάγεται ὅτι αὕτη ἀπευθύνεται ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν λόγω τῆς εἰδικῆς ἀρμοδιότητός του τοῦ δικάζειν τὰς ἀγωγὰς, αἷα ἢ προκειμένη, ἢ δὲ κλήσις πρὸς ἐμφάνισιν ὡς εἴρηται ἐγένετο διὰ τὸ ἀκροατήριον τοῦ Πρωτοδικείου ἐνθα συνεδριάζει ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν, καὶ οὐχὶ τῶν Ἐφετῶν ὅθεν μὴ νόμφ βάσιμοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι ἐφέσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ ἀπορριπτεῖο.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ ἐκ μὲν τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 6832 τοῦ 1903 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Χανίων Ι. Κονταδάκη ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ἐνάγουσα ἐξεμίθωσε τῷ ἐναγομένῳ τὸ ἡμισυ ἐξ ἀδιαρέτου τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ περριγραφόμενης οἰκίας, ἧς ἡ μίσθωσις ἐληξεν ἤδη, ἐκ δὲ τῆς ἀπὸ 30 Ἰανουαρίου 1907 ἐκθέσεως τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Μ. Καψάλη ἐπίσης ἀποδεικνύεται, ὅτι τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐγένετο δικαστικὴ διανομὴ μεταξὺ ἐναγοῦσσης καὶ ἐναγομένου, καὶ ἔλαχε τὸ μέρος τῆς οἰκίας ἐξ οὗ ζητεῖται δια τῆς ἀγωγῆς ἡ ἐξῶσις τοῦ ἐναγομένου, τῇ ἐναγούσῃ, ὀρθῶς ὁ δικάσας Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν ἐδέξατο τὴν προκειμένην ἀγωγὴν καὶ διέταξε τὴν ἐξῶσιν τοῦ ἐναγομένου ἐκ τοῦ μέρους τῆς πρὶν ἀδιανεμήτου οἰκίας τοῦ λαχόντος τῇ ἐναγούσῃ, ἧτις ἐγένετο κυρία δια τῆς διανομῆς, τὸ μὲν διότι, ἀφοῦ οἱ διάδικοι ἐπέδιωξαν τὴν διανομὴν δικαστικῆς τῆς μισθώσεως, σιωπηρῶς περιωρίθη ἡ μίσθωσις πλεόν τοῦ ἐναγομένου λόγω τῆς διανομῆς ἐπὶ τῆς λαχούσσης μερίδος τῇ ἐναγούσῃ, ἧτις τούτω τῷ λόγῳ δικαιούται εἰς τὴν ἀγωγὴν ταύτην, τὸ δὲ διότι δόλον πράττει ὁ ἐναγόμενος θέλων νὰ κρατήσῃ νῦν τὴν λαχούσαν μερίδα τῇ ἐναγούσῃ ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ οἰκίας, ἣν μερίδα ὑποχρεοῦται ν' ἀποδώσῃ τῇ ἐναγούσῃ, δυνάμει τῆς περὶ διανομῆς ἀποφά-

σεως. Συνωδὴ λοιπὸν τούτοις πάντες οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου ὄγοι ἐφέσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος μὴ νόμφ βάσιμοι εἰσι καὶ ἀπορριπτεῖα ἢ ἐφεςαι.

Ἄριθ. 206 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Ἀριστ. Ἀλεξάνδρου.

Τριτανακοπὴ κατὰ πλειστηριασμοῦ δὲν ἀπευθύνεται καὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας τοῦ 1880, ἧτις διέπει τὸ κύρος τῆς προκειμένης ἀνακοπῆς, ἐγερωθείσης ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῆς, οὐδαμῶς ἀπιτεῖται ἵνα ἡ ἀνακοπὴ τοῦ τρίτου κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀπευθύνεται καὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποῖου ἐπλειστηριάσθησαν τὰ κατασχεθέντα ἐπομένως ἡ ἐνοστασις τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ ἀκυρότητος τῆς ἀνακοπῆς, ἐφ' ἧς ἐδικασαν αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσαι; λόγω τοῦ ὅτι αὕτη δὲν ἀπευθύνεται καὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, μὴ βάσιμός ἐστι καὶ ἀπορριπτεῖος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἐφέσεως.

Ἄριθ. 207 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Δημ. Δημητριάδης Πρόεδρ.

Ἐπαγωγὴ ὄρκου δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ νομίμου τεκμηρίου (juris et de jure).— Μόνον αἱ τοῖς μετρητοῖς καταβολαὶ λογίζονται ἀλληλοχρεῖς ἐκ τοῦ Νόμου 387.

Ἐπειδὴ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκ γροσίων 1463, ἧτοι δρ. 280, καταβολὴν, ἀφοῦ δὲν τῆς ἐκκλιθείσης ὑπ' ἀριθ. 1249 ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου ἐγένετο ὀριστικῶς δεκτὴ ἡ ἀπὸ 3 Μαΐου 1903 ἀνακοπὴ τοῦ Σπυρ. Μαλινδρέτου καὶ ἐξεπέσθη ἐκ τοῦ ἐπιδίκου χρεοῦς τὸ ποσὸν αὐτῶν τῶν δρχ. 280 μετὰ τοῦ νομίμου τόκου αὐτῶν ἀπὸ τῆς καταβολῆς, ἧτοι 15 Ἰανουαρίου, διὰ δὲ τῆς προεκδοθείσης ὑπ' ἀριθμ. 70 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὀρι-

στικῶς ἀπερρίφθη ἡ κατὰ τῆς πρωτοδίκου ὑπ' ἀριθ. 1249 ἀποφάσεως, ἀπὸ 30 Δεκεμβρίου 1906 ἔφεσις τοῦ Κοινοφελοῦς Ταμείου, δὲν δύναται πλέον κατὰ νόμον τὸ Δικαστήριον τοῦτο, νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν ὀριστικὴν, ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, ἀπόφασίν του, (ἄρθρ. 176 Πολ. Δικονομίας,) ἐπομένως καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ Κοινοφελοῦς Ταμείου, ἐπαγόμενος τῶν ἰντιδικῶν αὐτοῦ ὄρκος ἀπὲρ τοῦ ὅτι τὰ 1463 γρόσια, ἦτοι ὄρ. 280, ἀφηρέθησαν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ προγράμματος καὶ μετὰ τὴν ἐπιταγὴν ἀπαράδεκτος ἐστὶ καὶ μάλιστα μετὰ τὴν δικαστικὴν ὁμολογίαν τοῦ Κοινοφελοῦς Ταμείου, καθ' ἣν τὰ 1463 γρόσια κατεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου καὶ ὀφειλέτου τῇ 15 Ἰανουαρίου 1892 καὶ τὸν συνεπεία ταύτης γενόμενον περιορισμὸν τῆς ἐπιταγῆς εἰς γρόσια 5138 καὶ 25 μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1896, διότι δὲν ἐπιτρέπεται ἐπαγωγὴ ὄρκου περὶ πραγμάτων διὰ τὰ ὁποῖα ὑπάρχει τεκμήριον *juris et de jure*, οἷον ἐστὶ καὶ ἡ δικαστικὴ ὁμολογία (ἄρθρ. 260 καὶ 268 Πολ. Δικονομίας Ἐγγειρ. Οἶκον. § 148 Σημ. 14 β'. *Dalloz* ἀριθ. 5194), ὅθεν πάντες οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμοὶ τοῦ Κοινοφελοῦς ταμείου στεροῦνται νομικῆς ὑποστάσεως.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις τοῦ ἀντιδίκου ὅπως λογισθῶσιν οἱ τόκοι τῶν παρ' αὐτοῦ, διὰ μετρητῶν, καὶ συμφηρισμοῦ, γενομένων καταβολῶν ἀλληλοχρέως, συνηδὴ τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 387 Νόμου, προκειμένου περὶ χρέους γεννηθέντος πρὸ τῆς 1 Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1897 βίσιμος ἐστὶ μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὴν διὰ μετρητῶν, γενομένην καταβολὴν τῶν γροσίων 1463, ἦτοι ὄρ. 280, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὸ συμφηρισθὲν ποσὸν τῶν γρ. 3500 διὰ τὸ ὅποιον, συμφηρισθὲν καθ' ἃ ἀπεδείχθη κατὰ τὴν

30 Ἰουνίου 1893, ἀπέναντι μέρους τοῦ ἐπιδίκου χρέους, δὲν δικαιούται ὁ ἀνακοπτῶν λαβεῖν τόκους, ἄτε μὴ ἔγοντος ἐφαρμογὴν τοῦ προμνησθέντος ἄρθρου τοῦ εἰδικοῦ νόμου 387, ὅπερ, ὡς καθιεροῦν ἐξίρεισιν τοῦ κατὰ γενικὸν κανόνα ὑπολογισμοῦ τῶν τόκων καὶ συνεπῶς ἐρμηνεύομενον στενῶς, δὲν δύναται νὰ ἐπεκταθῇ ἐξ ἀναλογίας καὶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις, μὴ ρητῶς ἐν αὐτῇ διαλαμβανομένας, καὶ δὴ ἐπὶ συμφηρισμοῦ ἀπαιτήσεων, δι' οὓ ἀναιροῦνται αὐταὶ κατὰ νόμον ἀφ' ἧς συνηρῆξαν (ἄρθρ. 737 Ἀστ. Κώδικος.) ἢ οἱ ἀποσβέννεται αἱ ἀμοιβαῖαι ἀνταπαιτήσεις ἀφ' ἧς αὐταὶ συνηρῆθησαν.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» εἰδοποιεῖ τοὺς συνδρομητὰς ὅτι τακτοποιηθείσης τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ θέλει ἐκδίδεται τακτικῶς τρεῖς τοῦ μηνός.

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ δύνανται νὰ ἔχωσι καὶ τὰ προεκδοθέντα φύλλα.

Πρὸς τοὺς συνδρομητὰς

Ἐπειδὴ τινες τῶν συνδρομητῶν τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» παραπονοῦνται ὅτι δὲν ἔλαβον ἀριθμοὺς τινος τῶν φύλλων αὐτοῦ, ἡ Διεύθυνσις εἰδοποιεῖ πάντας ὅσοι στεροῦνται ἐνὸς ἢ πλειοτέρων ἀριθμῶν, ὅπως ἀποταθῶσιν εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς καὶ τοὺς ζητήσωσιν ὅποτε θὰ λάβωσιν αὐτούς.

Τύποις «Νέας Ἐρεῦνης». — Χανία.